

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Lánchidi István ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Bágyi Árpád jogi előadó által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007. október 9. napján meghozott, 19.P.23.606/2004/14. számú ítélete ellen a felperes részéről 15. és 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget. A le nem rótt 300.000 (háromszázezer) forint fellebbezési illetéket a felperes személyes költségmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A ... magazin ...-i számában „...” címmel jelent meg írás, a felperesi házról készült fotóval illusztrálva azzal a képaláírással, hogy „üres, csendes a ház udvara, a kutyákat felboncoltatták a zsaruk”. A felperes kereseti kérelmében azt sérelmezte, hogy háza fotójának közlésével a magazin olyan hamis látszatot keltett, mintha neki is köze lenne a bűncselekményhez. A jogsértés megállapításán túl 5 millió forint nem vagyoni kártérítés iránti igényt is előterjesztett.

Az alperes a kereset elutasítása iránti kérelmét azzal indokolta, hogy a súlyos bűncselekmény vonatkozásában csak a tényeket közölte, a felperes személye megnevezésre nem került, így a házról készült fényképfelvétel önmagában a jogsértés megállapítását nem alapozza meg.

Az elsőfokú bíróság a felperes személyiségi jog megsértése miatt indított perében a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 forint perköltséget, míg a le nem rótt 300.000 forint kereseti illetékről úgy rendelkezett, hogy azt a felperes költségmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az ítélet indokolásában ismertette a személyhez fűződő jogok megsértése iránti perekre irányadó törvényi rendelkezéseket, a Ptk. 75. §-át, a 78. §-ban foglaltakat, valamint a Ptk. 84. § (1) bekezdésében írtakat, továbbá a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalását és a bizonyítási eljárásra vonatkozó Pp. 164. § (1) bekezdését, a PK 13. és 14. számú állásfoglalásban rögzítetteket.

Kifejtette, hogy a sajtóközlemény vitatott tényállításainak valóságát a sajtószerv köteles bizonyítani, ugyanakkor a sajtószerv jogosult beszámolni a büntetőeljárásról, azonban a tájékoztatásnak összhangban kell lennie az eljárás adott állásával és nem fejezhet ki előzetes ítéletmondást, továbbá tiszteletben kell tartania az ártatlanság vélelmének alkotmányos alapelvét is.

Elsődlegesen a keresetösségi jog fennállását vizsgálta, kifejtve azt, hogy a felperes előadása szerint családi háza fényképének közzétételével a közsgben illetve a közvetlen környéken személye egyértelműen azonosítható volt.

Ezzel szemben az elsőfokú bíróság álláspontja szerint önmagában a cikkből a felperes személye nem volt azonosítható és rögzítette azt is, hogy vidéki község esetén a lakókörnyezet nyilvánvalóan nem az események után jóval később megjelenő újságból értesült a történetekről. Az az életszerű, hogy egy rendkívüli bűncselekmény híre sajtóközlés nélkül is elterjed. Ezt erősítette meg ... és ... tanúként is. Kiemelte, hogy a ház fotójának nyilvánosságra hozatalával a felperes személye önmagában a bűncselekmény elkövetésével nem azonosítható, illetve következtetést ebből levonni nem lehet, ezért a keresetösségi jog hiánya miatt utasította el a felperes keresetét.

Megjegyezte, hogy tartalmilag sem alapos a felperesi igény, mert az esetleges alkalmi munkáinak elmaradása nem köthető magához az újságcikkhez, hanem a bűncselekmény tényéhez kapcsolódik, ezért pedig az alperes nem tehető felelőssé. Ilyen körülmények között tehát a felperes kereseti kérelme jogalap hiányában sem megalapozott.

A perköltség viseléséről a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján, figyelemmel a Pp. 86. § (3) bekezdésére is, továbbá a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Kifogásolta a keresetösségi jog hiányának megállapítását, mivel a tanúk vallomásából az állapítható meg, hogy a bűncselekményről volt aki az újságból értesült, és ez alapján azonosították személyét.

Hivatkozott a Ptk. 75. §-ára, a Ptk. 78. §-ában foglaltakra, valamint a Ptk. 85. § (1) bekezdésére is. Kiemelte, nincs feltétlenül szükség arra, hogy az érintett személyt az újságcikk név szerint megjelölje, elegendő, ha a környezete, barátai számára a közlésből azonosítható, márpedig az ingatlant bemutató fényképfelvétel alkalmas személyének felismerésére, ami megalapozza igényét. Rámutatott arra, hogy a bűntény helyszíne nem az ingatlan, a lakás volt, hanem az udvar, mint ahogy az a büntetőiratokból is megállapítható.

Mindezek alapján az ingatlant teljes egészében bemutató fényképfelvétel alkalmas személye azonosítására, így megalapozza a keresetet.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, mert nem áll fenn a felperes keresetösségi joga, és ezen túl a felperes a kárának bekövetkezését sem tudta bizonyítani. A fellebbezés sem tartalmaz olyan új állítást vagy tényt, amelyre az elsőfokú bíróság az ítélet indoklásában ne tért volna ki. Magatartása önmagában alkalmatlan volt a jóhírnév megsértésének megállapítására és a felperes által megjelölt vélt vagy valós negatív megítélés nem a cikk miatt alakulhatott ki.

Az pedig a felperes megítélése szempontjából lényegtelen, hogy a bűncselekménnyel összefüggésbe hozható helyszín a házhoz vagy az udvarhoz köthető-e.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményeként a tényállást helyesen állapította meg és abból érdemben teljesen helytálló jogi következtetést vont le, meghozott döntésével a másodfokú bíróság egyetértett, helyes indokaira is kiterjedően.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakra alapította határozatát.

A Ptk. 78. § (2) bekezdése rendelkezik arról, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tény hamis színben tüntet fel.

A jóhírnévhez fűződő jogot különböző magatartások sérthetik, így ha valaki valamilyen személyt érintő olyan közlést tesz, amely tényállítást fejez ki, és ha objektíve valótlan, akkor alkalmas az érintett értékelésének hátrányos befolyásolására.

Elsősorban az érvényesíthet igényt, akit a sajtóközlemény név szerint megjelöl, illetve akinek a személyére nevének a megjelölése nélkül vagy egyéb módon utal, ha a cikk tartalmából valamilyen módon felismerhető.

Az általános személyiségi jogi perekben is alkalmazandó Legfelsőbb Bíróság PK 13. számú állásfoglalása értelmében az érintett csak és kizárólag saját személyét közvetlen érintő kérdések tekintetében rendelkezik keresetőségi joggal.

A másodfokú bíróság egyezően az elsőfokú bírósággal megállapította, hogy a családi ház fényképének közzétételéből a felperes személyére vonatkozó, a bűncselekmény elkövetésével összefüggő következtetés nem vonható le. Az sem igazolt, hogy a felperes azonosítása a ház fotója alapján történt, és az sem, hogy közvetlen környezete, ismerősei az alperesi lapból szereztek tudomást a bűntényről, illetve, hogy személyét azzal összefüggésbe hozták volna. Önmagában a bűncselekmény helyszínének vagy környékének, illetve az elkövető lakóhelyének bemutatása, amennyiben az megfelel az adott eljárásban rögzített tényekkel, vagy az eljárásnak a sajtóközlemény megjelenéskori stádiumával, nem valósít meg a Ptk. 78. §-ában írt jogsértést.

Jelen esetben a felperes személyének megítélése szempontjából annak sincs jelentősége, hogy a bűntény elkövetésére nem az ingatlan felépítményében, hanem annak udvarán került sor.

Helyesen állapította meg tehát az elsőfokú bíróság a felperesi ingatlanról készült felvétel közzététele tekintetében, hogy a felperes közvetlen érintettsége nem volt megállapítható, az alperes személyét jogsértő módon nem állította be, így a Ptk. 78. §-ában foglalt jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértésének a megállapítására nem volt lehetőség, ezért a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének e.) pontja révén alkalmazandó Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése szerinti kártérítési felelősségével már foglalkozni nem kellett.

Egyebekben a Fővárosi Ítéltábla csak visszautal az elsőfokú bíróság helyes indokolására.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ában foglaltakra, valamint a felperes személyes költségmentessége folytán alkalmazandó a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-ában foglaltakat is.

Budapest, 2008. október 28.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s. k.
előadó bíró

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő